

*Inget av detta har betydelse för förståelsen av Beauty of Despair.
Jo, allt detta har betydelse för vår upplevelse och processarbetet.*

Det är egentligen inte av betydelse här att lyfta fram denna mängd av aspekter för att komma fram till det faktum att någonstans, befinner sig två ensamman varelser, i ett oupphörligt sökande efter något.

I november 2010 när vi slutförde projektet Beauty of Fear, efter ett och ett halvt år av processarbete och utbyten med olika svenska konstnärer, reste vi till Brasilien för att påbörja en ny fas med den andra delen i trilogin BEAUTY.

Försjunkna i boken "A choice of catastrophe" av Isaac Asimov, kom vi att intressera oss för begreppet termodynamik. Vi följde, denna gång genomsyrade av Spinozas texter, samma associationsbanor mellan konst och filosofi som vi tidigare följt, i sökandet efter paralleller till QUARTOS nioåriga själ, våra egna frågeställningar och vår husfilosof. Vår plan var att ta kontakt med människor som drabbats av olika förluster, materiella eller immateriella. Vi letade efter berättelser koncentrerade kring vägarna människor hittar efter olika svåra upplevelser och hur de lyckas hålla hoppet vid liv, var hittar vi människor det som potensialiserar oss vår frihet? så påbörjades projektet Beauty of Despair.

I januari 2011 var vi i Petrópolis, vår födelsestad, som ligger uppe i bergen en timme från Rio de Janeiro. På natten mellan den 12 och 13 januari omkom mer än 1000 människor och 5000 drevs på flykt på grund av häftiga regn i området. En katastrof svepte genom ett paradisiskt område gränsande till en flod kallad Cuiabá. En tragedi aldrig tidigare skådad i Brasilien. Genast nästa dag började vi arbeta som volontärer, arbetet pågick fem veckor, hjälpte så gott vi kunde, sorgen och smärtan är obeskrivlig otänkbart verkligt.

Vi sökte förgäves efter mening. Vi behövde ta tag i dessa frågeställningar, bearbeta vad som hade hänt och organisera det material som vi hade samlat. Vi fortsatte dock att fråga oss om det verkligen fanns en mening med att skapa konst i huvud taget?

Mars 2011 under vår två månaders konstnärresidens precis under dom fyra dagar av karnevalen, stängde vi in oss i ett rum i Rio de Janeiro, och till det avlägsna ljudet av samba skrev vi en text som används i denna performance. Under samma period kom vi att samarbeta med Denise Milfont, ljuddesignern Lucas Marcier samt musikern Arto Lindsay som generöst bidragit med inspirerande diskussioner.

April återvände vi till Sverige och fortsatt med processarbetet.

Leandro Zappala och Anna af Sillén de Mesquita